

Taistelu Raamatun inspiraatio- ja erehtymättömyysopin säilyttämiseksi luterilaisuudessa

John F. Brug Kukkia 19.7.2014 (käännös: Juhani Viitala)

Olette kutsuneet minut puhumaan erityisvuosijuhlaanne Raamatun inspiraatio- ja erehtymättömyysopeista. Aihevalintana tämä on oikein hyvä, koska Raamatun inspiraatio- ja erehtymättömyysopin puolustaminen oli tekijä ja ehkä kaikkein tärkein tekijä Biblicumin ja LBK:n synnyssä.

Epäilemättä luterilaisille kaikkein tärkein Raamatun oppi on vanhurskauttaminen yksin armosta, yksin uskon kautta. Aivan oikeutetusti tätä on kutsuttu opiksi, jonka varassa kirkko seisoo tai kaatuu. Mutta oppi Raamatun inspiraatiosta ja erehtymättömyydestä on merkitykseltään hyvin lähellä vanhurskauttamisoppia. Tosiasiansa historia on todistanut, että siellä missä oppi Raamatun erehtymättömyydestä on menetetty, oppi vanhurskauttamisesta on pian saatettu vaaralle alttiiksi ja lopulta menetetty.

Wisconsin luterilaisen seminaarin jatkuvassa pastorien koulutusohjelmassa opetan 30 tunnin kurssin Raamatun inspiraatiosta ja erehtymättömyydestä. Niinpä on selvää, että 30 minuutin luennossa voimme ainoastaan koota yhteen perusasiat.

Opit inspiraatiosta ja erehtymättömyydestä

Raamatusta ei ole sanoja “inspiraatio” ja “erehtymättömyys”, mutta sanan “Kolminaisuus” tavoin nämä sanat kirkko on ottanut käyttöön kootakseen yhteen Raamatun selvästi esiintuomat opetukset.

Määrittelemme “inspiraation” ylikuulolliseksi tapahtumaksi, jonka kautta Jumala Pyhä Henki kutsui Raamatun kirjoittajat kirjoittamaan ja varusti heidät tarkoilla ajatuksilla ja sanoilla, jotka heidän oli merkittävä muistiin. Käsite “erehtymättömyys” tunnustaa, että koska Jumala itse antoi Raamatun sisällön, Raamatusta ei ole virheitä vaikka se annettiin ihmisten kautta.

Kristityt kutsuvat Raamatua *inspiroiduksi* Jumalan sanaksi sellaisten raamatunkohtien, kuten 2 Tim 3:16 perusteella. “Koko Raamattu on Jumalan *henkeyttämä*.” Latinankielisessä Raamatustaan Hieronymus toi esiin perinteen kääntää tämä lause: ”Koko Raamattu on annettu Jumalan *inspiraation kautta*.” Monet englantilaiset käännökset ovat seuranneet tätä perinnettä, ja ”inspiraatiosta” tuli yleinen englanninkielinen nimitys tälle opille.

Kutsumme myös Raamatun kirjoittajia “inspiroiduiksi” sellaisten raamatunkohtien, kuten 2 Piet 1:21 perusteella: “Koskaan ei mitään profetiaa ole tuotu esiin ihmisen tahdosta vaan koska Pyhä Henki *kantoi ne mukanaan*, ihmiset puhuivat Jumalasta.” Latinankielisessä Raamatustaan Hieronymus esitteli perinteen kääntää tämä jae: “Pyhän Hengen *inspiroimina* ihmiset puhuivat Jumalasta.”

Näemme siis, että englannin kielen ilmaus “inspiraatio”, joka alkuperäisessä merkityksessään tarkoittaa *puhaltaa johonkin*, on heikompi kuin alkukielen ilmaukset “Jumalan henkeyttämä” ja “Pyhän Hengen mukanaan kantama”. Englannin kielen käytössä kaunis auringonlasku tai tunteellinen tapahtuma voi “inspiroida” ihmisen kirjoittamaan runon. Jokin runoilijan ulkopuolella oleva voi olla vaikuttimena, että hän kirjoittaa runon, mutta runon ajatukset ja sanat ovat hänen omiaan. Raamatun kriitikot, jotka uskovat, että Se on täynnä virheitä, yrittävät joskus soveltaa tätä vapaampaa “inspiraation” määritelmää Raamattuun. He tekevät tämän pettäen ihmisiä sillä, että he

säilyttävät sanan “inspiraatio” vaikka he kieltävät käsityksen Raamatun ”erehtymättömyydestä”. Mutta kirkon määritelmää “raamatullisesta inspiraatiosta” ei voi ratkaista englannin kielen inspiraatio-sanalle sallimien laajempien merkitysten pohjalta. ”Raamatullisen inspiraation määritelmä” täytyy määrittää siitä, mitä Raamattu itse kertoo siitä tavasta, jolla ”Jumala henkeytti sen”, toisin sanoen siitä, mitä Raamattu sanoo siitä tavasta, jolla Pyhä Henki antoi sen. Kun teemme näin, niin näemme, että Hieronymuksen ajatus käyttää käsitettä ”inspiraatio” ei ollut todellakaan kovin huono. Tämän prosessin nimeäminen ”Hengen vaikuttamaksi” (“in-spirit-ation”), lyhyesti sanoen inspiraatioksi, saa tukea toisista Raamatun kohdista.

Raamattu sanoo, että Henki oli kirjoittajissa ja että kirjoittajat olivat Hengessä. Kristuksen Henki profetoissa ennusti Kristuksen kärsimyksistä (1 Piet 1:21). Daavid oli Hengessä kun hän profetoi Kristuksesta (Matt 22:43). Molemmat nämä kohdat ovat hyvin lähellä englantilaista sanaa in-spir-ation. Inspiraatio tarkoittaa, että Jumala antoi profetian profetan *kautta* (Matt 1:22).

Paavali sanoo, että “emme puhu inhimillisen viisauden opettamalla sanoilla vaan Hengen opettamalla sanoilla ilmaisten hengelliset [totuudet] hengellisillä [sanoilla]” (1 Kor 2:13). Jeesus perusti joskus teologiset argumentit kohdan tarkkaan sanamuotoon (Joh 10:35). Nämä kohdat tekevät selväksi, että Jumala antoi kirjoitettavaksi täsmälliset sanat. Inspiraatio merkitsee, että Raamattu ei ole yksinkertaisesti inhimillisiä ajatuksia ja sanoja Jumalasta vaan Jumalan omia sanoja. Englannin kielessä kutsumme tätä *sanainspiraatioksi* (sana sanalta inspiraatioksi) tai *täydelliseksi* (plenary) *inspiraatioksi*.

Raamattu määrittelee sen vuoksi raamatullisen “inspiraation” prosessiksi, jonka kautta Pyhä Henki antoi kirjoittajille täsmälliset sanat, jotka heidän oli kirjoitettava. Koska täsmälliset sanat antoi Jumala, joka ei tee virheitä, kaikki Raamatun sanat ovat vailla virheitä. Vaikka Raamattua ei kirjoitettu historian tai tieteen kirjaksi, niin kaikki mitä se sanoo historiasta ja luomisesta on totta.

Joskus inspiroidut kirjoittajat kuulivat äänen tai näkivät näyn, mutta toisina aikoina he eivät kuulleet tai nähneet mitään ulkonaista, näkyvää inspiraation merkkiä, kuten esim. Paavali ei nähnyt kirjoittaessaan kirjeensä.

Inspiraatio ei sulje pois inspiroidun kirjoittajan muistin käyttöä tapahtumista, joita hän oli todistanut (Johannes), tutkimusta (Luukas) tai kirjoitettujen lähteiden käyttöä (Kuningasten kirjoissa ja Aikakirjoissa), mutta Jumala johti myös tätä prosessia. Joskus joku muu kuin inspiroidu kirjoittaja keräsi kirjoitukset yhteen (Sananl 25:1, Psalmien kirja). Joskus joku toinen kuin inspiroidu kirjoittaja hoiti sanojen fyysisen kirjoittamisen (Jeremia ja Paavali käyttivät kirjureita).

Inspiraatio ei sulje pois sitä, että Pyhä Henki käytti kirjoittajan persoonallisuutta, tunteita tai luontaista tyyliä Raamatun kirjoittamisessa.

Inspiraatio ei sulje pois kuvainnollisen kielen käyttöä Raamatussa. Historiallisen kertomuksen inspiraation ja vertauksen inspiraation välillä ei ole olennaista eroa.

Inspiraatio ei sulje pois Raamatun kertomuksissa olevien henkilöiden väärin lausuntojen tarkkaa esiintuomista (Saatanan valheet Eevalle ja Jeesukselle heidän kiusauksissaan selostetaan tarkasti).

Inspiraatio ei sulje pois Raamatun monissa käsikirjoituksissa olevien kopiointi- tai tekstausvirheiden läsnäoloa, mutta mikään näistä ”merkeistä” ei herätä kysymystä mistään opista.

Inspiraatio on uskonkappale

Voimme lausua joitain järkeviä argumentteja Raamatun inspiraation puolesta, mutta inspiraatiota ei voi todistaa ihmisjärjellä. Uskomme Raamatun inspiraatioon ja erehtymättömyyteen, koska Pyhä Henki on vaikuttanut meissä uskon. Meille on saarnattu Jumalan lakia ja evankeliumia. Pyhä Henki on vaikuttanut sydämissämme uskon Kristukseen Raamatun sanojen kautta. Pyhä Henki on antanut meille luottamuksen Raamattuun. Usko Raamatun erehtymättömyyteen on täysin uskon asia, se ei ole todisteiden asia. Usko Raamatun inspiraatioon lepää Pyhän Hengen Raamatun kautta antamassa todistuksessa Ihmiset todella uskovat Raamatun inspiraatioon tullakseen kristityksi. He uskovat Raamatun jumalalliseen totuuteen, koska Pyhä Henki on johtanut heidät uskomaan Kristukseen Raamatun kautta.

Taistelu Raamatun puolesta on siirtynyt eri alueelle

Eräässä mielessä taistelu Raamatun inspiraation ja erehtymättömyyden puolesta, josta keskustelimme tämän luennon ensimmäisessä osassa, ei ole enää merkityksellinen, ajankohtainen aihe. Teologiset liberaalit, jotka uskovat Raamatun olevan täynnä virheitä, sanovat hyvin mielellään, että he uskovat Raamatun inspiraatioon ja Sen kykyyn ilmaista “erehtymättömiä hengellisiä totuuksia”. Tämän näkemyksen mukaan Raamatun kertomat tapahtumat eivät tapahtuneet niin kuin Raamattu väittää, mutta kaikesta huolimatta nämä kertomukset opettavat hengellisiä totuuksia, jotka eivät petä meitä. Tämä on inspiraation ja erehtymättömyyden uusi merkitys.

Sen takia tämän päivän kysymys ei ole niinkään sanat “inspiraatio” ja “erehtymättömyys” vaan metodi, jota käytetään tulkitsemaan Raamatun “todellista merkitystä”. Tässä on jälleen kaksi leiriä. Luterilaiset, jotka kieltävät Raamatun erehtymättömyyden todellisen merkityksen, hyväksyvät myös Raamatun selittämisen historiallis-kriittisen metodin. Ne jotka uskovat Raamatun inspiraatioon ja erehtymättömyyteen, torjuvat myös historiallis-kriittisen metodin.

Tämän luennon tarkoitus on osoittaa, että historiallis-kriittisen metodin käyttö ei ole sovitettavissa yhteen tunnustuksellisen luterilaisuuden kanssa. Jokaisen, joka uskoo Raamatun inspiraatioon ja erehtymättömyyteen, tulee torjua tämä metodi. Tunnustuksellisten luterilaisten tulee torjua historiallis-kriittinen metodi, koska se on ristiriidassa sen kanssa, mitä Raamattu opettaa itsestään. Tunnustuksellisten luterilaisten tulee torjua historiallis-kriittinen metodi, koska se tuhoaa luottamuksen kaikkiin Raamatun oppeihin.

Perinteistä Raamatun selittämisen tapaa, jota Raamattuun uskovat kristityt ovat käyttäneet satoja vuosia, on nimitetty kieliopillis-historialliseksi menetelmäksi. Tämän metodin mukaan Raamatun selittäjän tehtävä on huolellisesti tutkia sanojen ja Raamatun tekstin kieliopillista merkitystä sen selvittämiseksi, mitä alkuperäinen kirjoittaja niillä tarkoitti. Selittäjän ensimmäinen tehtävä on ymmärtää, mitä annettu Raamatun teksti tarkoittaa. Sen jälkeen selittäjä voi soveltaa tuossa kohdassa opetettua totuutta kuulijoihinsa. Selittäjällä ei ole oikeutta langettaa Raamatulle tuomiota tai muuttaa sen sanomaa. Hänen on yksinkertaisesti kerrottava, mitä se sanoo. Hänellä ei ole oikeutta lisätä mitään Raamattuun eikä myöskään ottaa mitään siitä pois. Tällä metodilla Raamattu hallitsee käsityksiä kirkossa.

Historiallis-kriittinen metodi rohkaisee selittäjää alistamaan Raamatun inhimillisen arvostelun alaiseksi. Kriitikko ei ainoastaan tutki Raamattua selvittääkseen, mitä kirjoittaja on tarkoittanut

sanoa. Hän myös päättää, onko ko. Raamatun kohta hyväksyttävä kirkossa tänä päivänä vai ei. Tällä metodilla kirkon teologit tuomitsevat Raamatun sen sijaan että Raamattu tuomitsisi heidät.

Historiallis-kriittisen metodin yksinkertainen määritelmä on, että se on jokainen Raamatun tutkimisen menetelmä, joka käyttää jotain ihmisen järjen tai oppineisuuden muotoa (tiede, arkeologia, psykologia jne.) tuomitakseen Raamatun sisällön tai väitteet.

Historiallis-kriittinen metodi perustuu ja sen vaikuttimena on oletus, että ihmeet ja profetia ovat mahdottomia. Joitain vuosia sitten olin mukana Toista Mooseksenkirjaa käsittelevässä konferenssissa, jossa korkeamman kriittisen metodin harjoittaja lausui, että hän piti varhaisen Egyptistä lähdön (noin 1400 eKr) kannattajien argumenteista, koska he osoittivat vääräksi myöhäisen Egyptistä lähdön (1200 eKr). Hän piti myös myöhäisen Egyptistä lähdön kannattajien argumenteista, koska he osoittivat vääräksi varhaisen Egyptistä lähdön. Tämä jätti jäljelle hänen näkemyksensä – Egyptistä lähtöä ei ole lainkaan. Kun eräs puheenvuoro saattoi hänet kyseenalaiseksi väittämällä, että hän luki Raamattua omista ennako-olettamuksistaan käsin, hän hymyili ja sanoi: ”Tietysti teen niin. Kaikki tekevät niin. On selvää, että historiallis-kriittistä metodologiaa ei olisi, jos voisimme hyväksyä Raamatun kirjoittajien näkemyksen maailmasta.” Toisin sanoen jos nykyajan ihmiset voisivat uskoa, että ihmeet ja profetia ovat mahdollisia, ei olisi historiallis-kriittistä metodologiaa. Historiallis-kriittinen metodi nousee siitä oletuksesta, että ihmeet ja todellinen ennustava profetia eivät ole mahdollisia. Tämän takia historiallis-kriittinen metodi on yhteensopimaton raamatullisen uskon kanssa, joka rakentuu ihmeisiin ja profetiaan.

Joitakin eroja kieliopillis-historiallisen metodin ja historiallis-kriittisen metodin välillä

- 1a) Kieliopillis-historiallinen metodi käsittelee Raamattua ainutlaatuisena kirjana. Koska se on ainoa kirja, joka on syntynyt Jumalan inspiiraatiosta, se ei sisällä mitään virheitä, eikä sitä voida arvostella samoilla kriittisillä arviointiperusteilla, joita käytetään pelkästään inhimillisten teosten luotettavuuden arvioimiseen.
- 1b) Historiallis-kriittinen metodi vaatii, että Raamattua on arvosteltava samoilla luotettavuuden ja uskottavuuden arviointiperusteilla, joita käytetään arvioitaessa mitä hyvänsä kaunokirjallista tai historiallista teosta. Käytännössä kriitikot kuitenkin asettavat Raamatun muita historiallisia lähteitä alemmas, koska he melkein aina uskovat enemmän pakanallisia lähteitä kuin Raamattua, jos vallitsee erimielisyys egyptiläisen tai mesopotamialaisen dokumentin ja Raamatun välillä.
- 2a) Kieliopillis-historiallinen metodi hyväksyy sen, mitä Raamattu sanoo alkuperästänsä. Kieliopillis-historialliset selittäjät uskovat Raamatun ilmoittamat asiat, että Mooses kirjoitti Viisi Mooseksen-kirjaa, Daavid kirjoitti suurimman osan psalmeista ja Paavali kirjoitti nimeään kantavat kirjeet.
- 2b) Historiallis-kriittinen metodi hylkää sen, mitä Raamatussa ilmoitetaan Sen kirjojen kirjoittajista. Ne, jotka harjoittavat tätä metodologiaa, uskovat, että tuntemattomat tekijät kirjoittivat nämä kirjat paljon Mooseksen, Daavidin ja Paavalin aikoja myöhemmin tai että monet kirjoittajat ja toimittajat kokosivat nämä kirjat vähitellen monien vuosisatojen jälkeen, joiden aikana useita kertomusten suullisia versioita oli levitetty Israelissa.
- 3a) Kieliopillis-historiallinen metodi uskoo, että koska koko Raamatun kirjoittaja on viime kädessä yksi ainut, Pyhä Henki, Raamattu on kokonaisuus. Se ei ole ristiriidassa itsensä kanssa. Raamatun kohdat täytyy selittää siten, että ne ovat sopusoinnussa keskenään, ei siten, että ne joutuvat ristiriitaan keskenään. Vaikka Jumala ilmoitti lisää yksityiskohtia pelastussuunnitelmastaan vuosisatojen kuluessa, 1. Mooseksenkirjasta Ilmestyskirjaan Raamattu opettaa vain yhtä teologiaa - pelastuksen evankeliumia uskon kautta Jeesukseen Kristukseen.
- 3b) Historiallis-kriittinen metodi uskoo, että Raamatussa on monta erilaista ja keskenään ristiriitaista teologiaa. Uskonto kehittyi aikaa myöten, niinpä varhaisen Israelin uskonto oli hyvin erilainen kuin uskonto VT:n aikakauden päättyessä. Jeesuksen teologia oli erilainen kuin Paavalin, joka vuorostaan oli erilainen kuin ensimmäisen tai toisen vuosisadan kirkkojen

teologia, joka tuotti Uuden testamentin kirjat. Koska Raamatussa on monta erilaista teologiaa, me voimme valita, mihin niistä me tahdomme uskoa.

- 4a) Kieliopillis-historiallinen metodi käyttää historiallista ja arkeologista tietoa ymmärtääkseen tekstin paremmin. Esimerkiksi poliittisen tilanteen tunteminen Persian valtakunnassa auttaa meitä ymmärtämään, miksi Persian kuninkaat Esran, Nehemian ja Esterin kirjoissa harjoittivat politiikkaa, jota he noudattivat.
- 4b) Historiallis-kriittinen metodi käyttää historiallisia lähteitä ja arkeologisten löytöjen tulkintoja hylätäkseen tietyt Raamatun lausunnot. Jos arkeologit väittävät, että Jerikossa tai Aissa ei ollut mitään kaupunkia Joosuan aikana, kriitikko hylkää Raamatun kertomukset noiden kaupunkien tuhosta. (Lähempi Jerikon jäännösten tutkimus on paljastanut siellä raunioita Joosuan ajalta. Arkeologit etsivät todennäköisesti Ain raunioita väärästä paikasta.)
- 5a) Kieliopillis-historiallinen metodi käyttää Raamatun kohdan tekstiyhteyttä ratkaistakseen, onko kohta kirjaimellisesti totta vai onko se kuvaannollinen tai symbolinen. 1. Mooseksen kirjan kirja itse ja Uusi testamentti luokittelevat historiallisiksi. Esimerkiksi Aatami ja Eeva kuvataan todellisina henkilöinä 1. Mooseksen kirjassa ja UT:ssa (Luuk.3:38, Room.5:12-). Evankeliumit kuvaavat Jeesuksen ihmeteot tekoina, jotka hän todella teki todellisille ihmisille. Hänen vertauksensa kuvataan kertomuksina, jotka hän kertoi havainnollistaakseen ydintä. Ilmestyskirja erityisesti sanoo, että se käyttää vertauskuvia kuvatakseen todellisia asioita. Lohikäärme Ilm.12. ei ole matelija vaan Saatanan vertauskuva. Tekstiyhteys 1. Mooseksen kirjassa osoittaa, että meidän tulee ymmärtää luomisen kuusi päivää todellisina päivinä, jotka koostuvat illasta ja aamusta. Ilmestyskirjan tekstiyhteys osoittaa, että meidän tulee ymmärtää 1000 vuotta Ilm. 20:ssa vertauskuullisena terminä koko Uuden testamentin aikakaudelle.
- 5b) Historiallis-kriittinen metodi käyttää ulkopuolisia lähteitä ja ihmisjärkeä päättääkseen, mitkä Raamatun osat ovat historiallisesti totta. Jos tiede sanoo, että ihminen kehittyi alemmasta elämästä miljoonien vuosien kuluessa, kriitikko hylkää 1. Mooseksen kirjan luomiskertomuksen. Jos historioitsijat eivät kykene löytämään asiakirjaa väestönlaskennasta, josta Luukas mainitsee kertoessaan Jeesuksen syntymästä, kriitikot hylkäävät sen Luukkaan evankeliumin kirjoittajan sepitelmänä.
- 6a) Kieliopillis-historiallinen metodi käyttää Raamatun tekstiyhteyttä ratkaistakseen, mitkä Raamatun käskyt koskevat meitä tänä päivänä. Koska Uusi testamentti selvästi sanoo Kolossalaiskirjeen 2. luvussa ja Hebrealaiskirjeessä, että Vanhan testamentin sapatti ja uhrin eivät enää koske meitä, me emme tee niistä sitovia kirkolle.
- 6b) Historiallis-kriittinen metodi käyttää ulkopuolisia lähteitä ja ihmisjärkeä ratkaistakseen, mitkä Raamatun käskyt koskevat meitä. Jos moderni yhteiskuntatiede hyväksyy homoseksuaalisuuden harjoittamisen yksinkertaisesti "vaihtoehtoisena elämäntapana", kriitikko hylkää Paavalin varoituksen Room. 1. luvussa homoseksuaalisuutta ja muita seksuaalisen moraalittomuuden muotoja vastaan vanhanaikaisena ja asiaankuulumattomana.
- 7a) Kieliopillis-historiallinen metodi uskoo, että Raamatun ihmeet ja profetiat ovat todellisia tapahtumia, jotka ilmaisevat Jumalan voiman.
- 7b) Historiallis-kriittinen metodi perustuu olettamukseen, että ihmeet ja profetia ovat mahdottomia. Raamatun kertomuksia Egyptin vitsauksista tai Jeesuksen ihmeteoista eivät ole voineet kirjoittaa silminnäkijät, koska ihmeitä ei tapahdu. Siksi kertomukset, jotka kuvaavat näitä tapahtumia, on täytynyt tulla kirjoitetuksi paljon myöhemmin kuin väitetyt tapahtumat. Daniel eli 6. vuosisadalla ennen Kristusta. Siksi hän ei ole voinut kirjoittaa Dan.11, joka kuvaa tapahtumia, jotka tapahtuivat toisella vuosisadalla ennen Kristusta. Tämän osan Danielin kirjasta on täytynyt tulla kirjoitetuksi toisella vuosisadalla ennen Kristusta sen jälkeen, kun nämä asiat tapahtuivat. Jos kriittiset Raamatun tutkijat uskoisivat ihmeiden ja profetian todellisuuteen ja jos he hyväksyisivät Jumalan moraalilain pysyvän merkityksen, ei olisi olemassa mitään historiallis-kriittistä metodia. Tämä metodi keksittiin epäuskon suvaitsemiseksi.

Tässä on muutamia periaattellisia eroja Raamatun tutkimisen kieliopillis-historiallisen ja historialliskriittinen metodin välillä. Siinä on nykypäivän todellinen taistelukenttä. Evankeliset ryhmät, jotka aiemmin vahvasti puolustivat Raamatun erehtymättömyyttä ensimmäisessä taistelussa Raamatun puolesta, etsivät yhä enemmän tapoja, joilla he saavuttaisivat sovitteluratkaisun raamatullisen uskon ja historiallis-kriittisen metodin välillä. Onko sellainen sovitteluratkaisu mahdollinen?

Johtopäätös

Historiallis-kriittinen metodi, joka hylkää Raamatun erehtymättömyyden ja asettaa itsensä Raamatun tuomariksi, on kuolettavaa myrkkyä. Se ryöstää Jumalan kansalta Raamatun selvän opetuksen. Se kylvää epävarmuutta ja epäilystä kirkkoon. Se asettaa itsensä ylimielisesti Jumalan Sanan yläpuolelle.

Jumala on antanut meille paremman tien.

Minä vannotan sinua Jumalan ja Kristuksen Jeesuksen edessä, joka on tuomitseva eläviä ja kuolleita, sekä hänen ilmestymisensä että hänen valtakuntansa kautta: saarnaa sanaa, astu esiin sopivalla ja sopimattomalla ajalla, nuhtelee, varoita, kehoita, kaikella pitkämielisyydellä ja opetuksella. Sillä aika tulee, jolloin he eivät kärsi tervettä oppia, vaan omien himojensa mukaan korvasyyhyensä haalivat itselleen opettajia ja kääntävät korvansa pois totuudesta ja kääntyvät taruihin. Mutta ole sinä raitis kaikessa, kärsi vaivaa, tee evankelistan työ, toimita virkasi täydellisesti (2 Timoteus 4:1-5).

Tämä on jokaisen pastorin velvollisuus. Jokaisen maallikon velvollisuus on tukea ja auttaa näitä uskollisia sananpalvelijoita.

Tänään saatana on pannut toimeen kaikkialla maailmassa suurhyökkäyksen Jumalan Sanan totuutta vastaan. Kirkko ja jokainen ihminen testataan. Jokaiselta meistä kysytään: ”Missä sinä seisot?” Taistelu on raivoisa, mutta niillä, jotka pitävät Jeesuksen Sanan, on hänen käskynsä ja hänen lupauksensa:

Katso, minä olen avannut sinun eteesi oven, eikä kukaan voi sitä sulkea; sillä tosin on sinun voimasi vähäinen, mutta sinä olet ottanut vaarin minun sanastani etkä ole minun nimeäni kieltänyt... Koska sinä olet pitänyt minun käskyni pysyä kärsivällisenä, niin minä myös pelastan sinut koetuksen hetkestä, joka on tuleva yli koko maanpiirin koettelemaan niitä, jotka maan päällä asuvat. Minä tulen pian; pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi. Joka voittaa, sen minä teen pylvääksi Jumalani temppeliin, eikä hän koskaan enää lähde sieltä ulos, ja minä kirjoitan häneen Jumalani nimen ja Jumalani kaupungin nimen, sen uuden Jerusalemin, joka laskeutuu alas taivaasta minun Jumalani tyköä, ja oman uuden nimeni minä myös kirjoitan häneen. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo. (Ilm.3:8-13)

Antakoon Jumala meille kaikille näinä viimeisinä päivinä viisautta ja rohkeutta pysyä lujasti hänen erehtymättömän Sanansa perustalla, uskoa Se kaikesta sydämestämme, julistaa Sitä kaikesta voimastamme ja puolustaa Sitä elämässämme. Säilyttäköön Herra meidät kaikki uskollisina kunnes hän palaa.